DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)
5. november 1991 *

I sag C-348/90 P,

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos samt M. Peter og J. L. Rufas Quintana, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 26. september 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-139/89, Gabriella Virgili-Schettini mod Europa-Parlamentet, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er

Gabriella Virgili-Schettini ved advokat V. Elvinger, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 4, rue Tony Neumann, som har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse stadfæstes, og om, at appellanten pålægges at betale sagens omkostninger,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, Sir Gordon Slynn, og dommerne R. Joliet og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 3. oktober 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift, indleveret til Domstolen den 27. november 1990, har Europa-Parlamentet i medfør artikel 49 i EØF-statutten samt de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt dom af 26. september 1990 i sag T-139/89. Ved dommen annullerede Retten i Første Instans delvis Europa-Parlamentets afgørelse af 1. februar 1989 om beregning af ikke afholdt ferie for en af Parlamentets midlertidigt ansatte, Gabriella Virgili-Schettini.

2 Til støtte for appellen, under hvilken der for Domstolen er nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede dom, har Parlamentet fremført tre anbringender, det første om at Retten fejlagtigt fastslog, at sagen kunne påkendes i realiteten, det andet om at den anfægtede dom ikke er begrundet, og det tredje om at Retten har overtrådt artikel 4 i bilag V til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

3 Hvad nærmere angår parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til den refererende dommers rapport. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

4 Med den første appelgrund har Parlamentet foreholdt Retten, at den fremmede sagen til påkendelse med den begrundelse, at der forinden var indgivet administrativ klage som krævet i vedtægtens artikel 91, stk. 2, skønt klagen under de foreliggende omstændigheder ikke var gyldig, eftersom den alene, i strid med vedtægtens artikel 90, stk. 2, hidrørte fra Virgili-Schettini's advokat.

5 I den forbindelse skal det blot bemærkes, som Retten har gjort, at det i Domstolens praksis er fastslået, at administrative klager indgivet af tjenestemænd ikke er underlagt nogen formkrav, og at administrationen ved sin fortolkning og forståelse af klagernes indhold skal anvende al den omhu, som en stor og veludstyret institution skylder klageberettigede, herunder de ansatte (jf. navnlig dom af 9.3.1978, sag 54/77, Herpels mod Kommissionen, Sml. s. 585). I samme dom tilføjede Domstolen, at man ikke kan forbyde de pågældende i klagefasen at søge råd hos en advokat. Retten antog således med rette, at det ville være udtryk for en fuldstændig overdreven formalisme, som er uden retligt grundlag og i strid med retspraksis, at kræve, at tjenestemanden skal underskrive den af advokaten udfærdigede klage.

6 Herefter vil Parlamentets første appelgrund være at forkaste, uden at det herved er nødvendigt at tage stilling til, om grunden burde afvises fra påkendelse, fordi den ikke var blevet gjort gældende for Retten.

7 Med den anden appelgrund har Parlamentet gjort gældende, at de retlige kriterier, som blev lagt til grund for beregningen, hvorefter sagsøgeren skulle have betaling for 27 feriedage, ikke fremgår af dommen.

8 Herved bemærkes, at det fremgår af præmis 26, 27, 35 og 36 i den anfægtede dom, at Retten korrekt henviste til artikel 4, stk. 1, i bilag V til vedtægten — om overførsel af feriedage — og til vedtægtens artikel 58 — vedrørende barselsorlov — for at fastslå dels, at Virgili-Schettini's stigende antal feriedage skyldtes grunde, der måtte betegnes som tjenstlige, dels at Parlamentet med føje kunne anse de seks uger, der gik forud for fødslen, som en del af barselsorloven. Retten gav således sagsøgeren delvis medhold, men fratrak de dage, som svarede til barselsorloven, hvorved Retten gav Parlamentet medhold.

9 Det fremgår af det ovenstående, at der i den anfægtede dom er givet en fyldestgørende begrundelse for de retlige kriterier ved beregningen af de feriedage, som Parlamentet skal betale for. Følgelig vil Parlamentets anden appelgrund være at forkaste.

10 Med den tredje appelgrund har Parlamentet endelig foreholdt Retten, at den fastslog, at Virgili-Schettini i medfør af artikel 4 i bilag V til vedtægten kunne overføre mere end 12 dage uden at fremlægge en attest fra sine overordnede om, at denne ekstraordinære kumulering skyldtes grunde, der må betegnes som tjenstlige. Ifølge appellanten undlod Retten herved at tage hensyn til institutionens interne regler og til den beføjelse til at organisere sig, som er indrømmet institutionerne ved Domstolens faste praksis. Hertil kommer, at en sådan fortolkning bevirker, at bevisbyrden vendes om, idet Parlamentet tvinges til at bevise et negativt forhold, nemlig at der ikke forelå grunde, der kan betegnes som tjenstlige.

11 I den forbindelse må det fremhæves, at selv om institutionerne på grundlag af den kompetence, der er tilkendt dem, for at de kan organisere sig internt, kan indføre en intern procedure i ferieanliggender, kan en sådan procedure ikke afskære tjenestemanden fra den ret, han har til ved ethvert middel at bevise, at han har kumuleret ferie af grunde, der må betegnes som tjenstlige. Retten har derfor korrekt fortolket vedtægten ved at antage, at det afgørende kriterium for at overføre feriedage er, om overførslen kan antages at ske af grunde, der må betegnes som tjenstlige i forhold til tjenestemandens arbejde.

12 I medfør af dette kriterium fastslog Retten, at Virgili-Schettini's stigende antal ubrugte feriedage fra år til år skyldtes grunde, der måtte betegnes som tjenstlige i forhold til sagsøgerens arbejde. Da der herved er tale om en bedømmelse af et faktisk forhold i tvisten, er Domstolen afskåret fra at udtale sig herom.

13 Herefter vil Parlamentets tredje appelgrund være at forkaste.

Sagens omkostninger

14 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da Parlamentet har tabt sagen, pålægges det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Parlamentet betaler appelsagens omkostninger.

Slynn Joliet Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. november 1991.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

Gordon Slynn
Formand for Første Afdeling